

rodott. Végül adtak neki a nagyszülők egy hatalmas, faggyas, tocsogó, csupasz, hús nélküli, lefejtett báránycsontot, combcsont lehetett, a gyerekek azt rágsáta, és ugyanúgy üvöltött. Az üvöltés csendje beledöngölődött a terasz közönségébe, a helyzetet nyilvánvalóan ismerő Apgár éppoly tanácstalan lehetett, mint a távolból érkezett Mordizom királylány, aki elhatározta, hogy megvigasztalja a gyereket.

Nézni kezdte először a csúnya és szenvedő szemét a rikoltozónak, biztos volt benne, hogy valamivel csak magára tudja irányítani a figyelmet. Lassan és halkán kezdett el beszélni hozzá, meggyőződve róla, hogy a nyelv nem akadály, a gyerekekhez elvégre egészen biztosan nem szólt még senki kedvesen, akkor is meg kell értenie engem, gondolta magában, ha nincs benne semmi emberi érzés. Mondogatta lassan, hogy ne szenvedj, te kis cica, csak egy percre figyelj rám, most olyasmit kapsz tőlem, amit máskor mástól sohasem, a gyerekek csak szorította a báránylábszárat, és üvöltött. A babakocsit kezdte el tologatni Mordizom királylány föl s alá, simogatta kétségbeesetten a senki által nem vállalt, zsírban és takonyban úszó groteszk kis fejet, egy reménytelen háború vakarcsnyi maradványát. Idegesítette, utálta és undorodott tőle. Hány évembe tellene, gondolta meggyőződés nélkül, míg egyszer elmosolyodna, mégis mennyit kellene befektetnem ebbe az érzelmi kísérletbe.

Holmi, 2012/6.

Vida Gergely

TEKERŐ

Előbb-utóbb formát nyer, májashurka-töltelék a disznóbélben.

Elnyúlik, nedves női kezek tagolják,

arról beszélnek, milyen ügyes tekerő vagyok, jól tartom a tempót, pontosan kiszámítom, mikor ér véget a bél vagy ürül ki a hüvely, de nem ezekkel a szavakkal.

Összeszokott társaság, mindenki fiatal, mindenki öreg. Jómagam is csak gyerek, akinek minden sikerül, aki gyorsan felfogom a dolgokat.

Itt, most, mindenki halott, de sötétedésig mindenképp megleszünk. Ez nem az „ami késik, nem múlik” józansága, nem ám, csak az idővel nincsenek sehogy, így aztán ki sem töltik egészen.

Így, aztán, nem valami könnyű, előre félek, hogy összecsapom a felfogást. Nem is szólok senkinek, hallgatok, mint a sír.

Valaki meglapogatja a hátam, kiesek a nézőpontból,

átlyukad a szövet, de „a bajok máshol kezdődnek” („nem itt”), ami kibuggyan, megy a kutyának, nem a többihez vissza a vasfazékba, az utolja már, újratölteni nem érdemes.

Engem küldenek hurkapálcikáért, mert, mondják, ez minden alkalommal el van felejtve. Ez nálunk már szinte szokás, akár a tél.

Aztán mire visszaérek, megoldják nélküle.

Irodalmi Szemle, 2012/6.